

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI CHÍN

NHẠC BẤT QUÂN ĐOẠT CHỨC CHUÔNG MÔN

Tiếng hô tuy không lớn lắm, song Tả Lãnh Thiên cũng nghe rõ. Hắn nổi giận gầm lên:

- Mất ta đâu có đui mù? Quân khốn kiếp nào dám bảo ta đui mắt?

Rồi hắn lớn tiếng thóa mạ:

- Nhạc Bất Quân! Tên gian tặc Nhạc Bất Quân! Mi là một đứa hèn nhát đê tiện! Nếu mi có giỏi lại đây đấu với lão gia 300 hiệp nữa.

Hắn càng thét càng lớn tiếng. Thanh âm đầy vẻ phẫn nộ, đau khổ và tuyệt vọng, chẳng khác con mãnh thú gầm lên lúc sắp chết vì bị trọng thương, khiến người nghe không khỏi khùng khiếp.

Còn Nhạc Bất Quân vẫn đứng ở góc đài mà tủm tủm cười.

Bây giờ mọi người đều nhận rõ cặp mắt của Tả Lãnh Thiên bị Nhạc Bất Quân đâm mù rồi. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh chẳng lấy chi là kinh dị trước diễn biến này, vì hai người đều biết Nhạc Bất Quân đã sử dụng những chiêu thức võ công của Đông Phương Bất Bại ngay từ lúc lão bị Tả Lãnh Thiên đánh bay mất kiếm.

Hai người cùng nhớ lại ngày ở trên Hắc Mộc Nhai bốn tay cao thủ ghê gớm mà Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh liên thủ chiến đấu với Đông Phương Bất Bại mà còn không địch nổi hắn. Sau Doanh Doanh phải dùng mưu lược dương đông kích tây tấn công vào Dương Liên Đình, làm cho Đông Phương Bất Bại phải phân tâm mới may mắn hạ thủ được hắn. Tuy nhiên bên này Nhậm Ngã Hành cũng bị đối phương đâm mù một mắt.

Bữa nay Nhạc Bất Quân tuy so với Đông Phương Bất Bại có hơi sút kém cả về thân pháp lẫn võ nghệ nhưng may ở chỗ lấy một chọi một thì Tả Lãnh Thiên còn thắng làm sao được?

Bây giờ sự thắng bại đã bày ra trước mắt.

Nhưng Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ mình thắng mà trong lòng chàng chẳng thấy vui mừng chút nào. Trái lại chàng cảm thấy một mối lo âu khôn tả mà không nói ra được.

Đối với Nhạc Bất Quân Lệnh Hồ Xung vẫn đem lòng tôn kính từ thuở nhỏ. Ngoài sự tôn kính chàng còn có mối tình thân thiết. Sư phụ chàng không giận mà oai chẳng khi nào chàng dám hỗn xược. Nhưng thực ra trong thâm tâm chàng vẫn nặng nề mến yêu hơn là kính sợ. Bởi thế tuy bị trục xuất ra khỏi môn trường, chàng vẫn hối hận là mình làm nên tội, ngày đêm cầu nguyện sư phụ cùng sư nương mở lượng khoan hồng tha thứ cho để được trùng hồi môn phái, chứ chẳng bao giờ chàng đem lòng oán trách Nhạc Bất Quân. Lúc này Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ tay áo rộng thùng thình, phong độ rất ung dung nho nhã đứng ở một góc Phong thiền đài mà mỉm cười, đáng lý chàng phải lấy làm vui mừng như mọi khi, ngờ đâu lòng chàng lại nảy ra ý niệm chán ghét. Phải chăng Nhạc Bất Quân đã sử dụng đến thứ võ công khiến chàng nhớ lại đáng điệu cùng cử chỉ kỳ quái của Đông Phương Bất Bại sợ sư phụ cũng biết đổi

thành người có tư cách khác thường? Hay chàng tử cho sự thắng cuộc của sư phụ chẳng được quang minh chính đại?

Lệnh Hồ Xung đứng ngăn người ra một lát rồi cảm thấy vết thương nổi cơn đau dữ dội phải ngồi phệt xuống.

Doanh Doanh và Nghi Lâm đồng thời đưa tay ra đỡ lấy, bất giác đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu gượng cười đáp:

- Không... không hề chi!

Trên đài Tả Lãnh Thiên vẫn găm thét:

- Nhạc Bất Quần! Tên khốn kiếp Nhạc Bất Quần có giỏi thì lại đây cùng ta quyết một trận tử chiến. Nếu còn lẩn lút thập thò thì là quân vô sỉ tiểu nhân thật đáng khinh bỉ.

Lão họ Hàn ở phái Tung Sơn lên tiếng:

- Các người hãy lên đỡ sư phụ xuống đi!

Lập tức hai tên đệ tử nhảy lên đài nói:

- Thừa sư phụ! Xin sư phụ xuống đài đi thôi!

Tả Lãnh Thiên lại thét lên:

- Nhạc Bất Quần! Mi không dám đấu nữa ư?

Một tên đệ tử giơ tay lên đỡ nói:

- Sư...

Nhưng gã vừa mở miệng, đột nhiên ánh hào quang lấp lánh! Thanh trường kiếm của Tả Lãnh Thiên đã bổ xuống chẻ dọc từ vai gã xuống tới sau lưng. Tiếp theo kiếm quang lại lóe lên! Tên đệ tử kia cũng bị chặt đứt ngang người ở nơi ngực. Thế kiếm nhanh quá khó mà nhìn rõ. Vừa loáng cái hai tên đệ tử phái Tung Sơn đã đứt thành bốn mảnh máu thịt tung tóe trên đài.

Quần hào đứng dưới đài đồng thanh bật lên tiếng la hoảng, tự nghĩ:

- Kiếm thuật Tả Lãnh Thiên ghê gớm đến thế mà Nhạc Bất Quần có thể chống chọi với hắn lâu như vậy thì thật là một nhân vật không phải tầm thường.

Nhạc Bất Quần thông thả bước ra giữa đài rút lấy thanh kiếm của mình lên rồi nói:

- Tả huynh! Tiểu đệ thấy Tả huynh đã thành người tàn phế nên phải ngỏ lời hơn thiệt. Chẳng lẽ đến giờ phút này mà Tả huynh vẫn còn muốn tranh giành chức chưởng môn của Ngũ nhạc phái với tiểu đệ ư?

Tả Lãnh Thiên từ từ đưa thanh trường kiếm lên nhằm đâm tới trước ngực lão.

Quần hùng nhìn thấy rõ những giọt máu tươi từ mũi kiếm chảy xuống đất đều khiếp sợ tự hỏi:

- Chẳng hiểu Tả Lãnh Thiên có phóng kiếm tới không? Nếu hấn đâm tới liệu Nhạc Bất Quần có chống đỡ được chăng?

Tả Lãnh Thiên phóng kiếm nửa vời rồi dừng lại khiến cho quần hùng chẳng hiểu ra sao bỗng thấy tay áo bên trái Tả Lãnh Thiên vẫn phẳng lặng như thường mà tay áo bên phải phồng lên như cánh bướm hứng gió liền biết ngay là hấn vận kinh lực toàn thân vào nơi cánh tay phải cầm kiếm. Nội lực kích động mạnh làm cho tay áo phồng lên. Do đó mọi người còn biết là nội lực hấn đã đến mức phi thường. Ai cũng hiểu thế kiếm này phóng ra có sức mạnh muôn cân tựa hồ sấm sét.

Nhạc Bất Quần vẫn để thanh kiếm trước ngực, nắm chắc kiếm quyết thủ thế chờ đợi. Lưỡi kiếm của lão khẽ rung động lấp lánh những tia hàn quang. Cõi bề ngoài thái độ của lão rất ung dung nhàn hạ, nhưng sắc mặt mỗi lúc một đổi thành mầu tím sẫm. Hiển nhiên lão đã phát huy Tử hà thần công đến độ chói để chuẩn bị đối phó với thế kiếm càn khôn nhất trích của đối phương sắp sửa phóng tới.

Tả Lãnh Thiên đang chuẩn bị thi triển thế kiếm độc địa này, bỗng trong lòng hấn nổi lên rất nhiều ý nghĩ.

ý nghĩ đầu tiên là:

- Nếu chiêu kiếm này không trúng ngay vào ngực Nhạc Bất Quần để lão đỡ được hay tránh khỏi thì thật hỏng bét. Cặp mắt mình đã bị đâm mù đành để mặc sức lão làm mưa làm gió.

Rồi hấn lại bụng bảo dạ:

- Ta đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết mới mưu đồ xong cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Dè đâu việc hợp phái vừa xong, cái mộng bá nghiệp võ lâm lại tan thành mây khói. Mình lao tâm khổ trí để kẻ khác thành danh mà còn tự rước lấy cái bại nhục vào mình.

Hấn nghĩ tới đây trong lòng buồn tủi, máu trời ngược lên không nhẫn nại được.

Ôc một tiếng! Miệng phun máu tươi ra như suối.

Nhạc Bất Quần đứng yên không dám nhúc nhích, vì lão sợ cử động bước chân sẽ để đối thủ biết rõ phương hướng mà phóng kiếm ra thì khó lòng đỡ được. Lão đành chịu để máu tươi phun vào đây đây, mặt mũi nhuộm đỏ.

Tả Lãnh Thiên miệng phun máu không ngừng. Thanh trường kiếm của hấn cũng đầy máu nhỏ giọt xuống đất coi rất ghê sợ.

Đột nhiên Tả Lãnh Thiên rung tay một cái. Rắc một tiếng, thanh trường kiếm của hấn gãy thành hai đoạn. Một nửa rớt xuống đất, còn một nửa trong tay hấn cũng quăng đi.

Tả Lãnh Thiên bỗng ngửa mặt lên trời bật tiếng cười ha hả. Tiếng cười của hấn chứa đầy nội lực làm vang động cả một vùng sơn cốc và vọng đi rất xa.

Tả Lãnh Thiên vừa cười vừa xoay mình trở gót xuống đài. Cử động của hấn vẫn nhanh như tên bắn.

Mấy tên đệ tử thân tín phái Tung Sơn xô nhau chạy tới miệng lớn tiếng la:

- Sư phụ! Bây giờ chúng ta nhất tề ra tay băm vằm bọn Hoa Sơn bất luận trên dưới nát ra như tương để trả mỗi hận này rồi sẽ tính.

Tả Lãnh Thiên đồng dục tuyên bố:

- Bậc đại trượng phu phải giữ lời hứa. Đây là cuộc tử võ đoạt soái, ai nấy phải đem võ công của mình ra mà tranh thắng chứ không phải cuộc đánh loạn xà ngầu. Nay Nhạc tiên sinh đã thắng Tả mỗ thì lý đương nhiên mọi người đều phải thỉnh tiên sinh lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái không được sai lời.

Lúc hấn bị đâm mù hai mắt, lửa hận nung đốt can trường, không dần lòng được nên miệng đã thốt ra những lời thóa mạ. Nhưng chỉ một lúc hấn bình tĩnh lại liền khôi phục ngay được phong độ của một vị đại tôn sư võ học, khí phách của một tay anh hùng hảo hán.

Quần hào nhận thấy Tả Lãnh Thiên tiến được là tiến, thoái cũng bỏ liền, thái độ hào hùng, hành vi dứt khoát đều đem lòng kính phục, ai cũng nghĩ rằng:

- Nếu hấn không có bụng dạ hào hiệp thì quần đệ tử phái Tung Sơn, nhân số đã nhiều, số người trợ lực cũng không phải ít. Ngoài ra còn chiếm được ưu thế về địa lợi mà ủa kéo ra hỗn chiến một trận tới bởi với phái Hoa Sơn thì dù Nhạc Bất Quần có võ công cao cường đến đâu cũng bị một phen thất điên bát đảo mà chưa rõ kết quả sẽ ra sao.

Những người trong Ngũ nhạc phái và quần hùng đến tham dự cuộc lễ này dĩ nhiên có nhiều kẻ xu viêm phụ nhiệt. Họ nghe Tả Lãnh Thiên nói vậy liền lớn tiếng reo hò:

- Nhạc tiên sinh là chủ môn Ngũ nhạc phái! Chúc chủ môn Ngũ nhạc phái phải do Nhạc tiên sinh nắm giữ.

Nhất là bọn đệ tử phái Hoa Sơn lại càng lớn tiếng hoan hô vang động cả một vùng.

Nhạc Bất Quần đưa tay áo lên lau những vết máu trên mặt chạy ra trước đài chấp tay nói:

- Phen này tại hạ phải ra tử kiếm với Tả sư huynh thật tình chỉ muốn điểm tới là thôi, nhưng vì võ công Tả sư huynh rất điêu cao thâm lại đánh bay mất thanh trường kiếm của tại hạ. Trong lúc nguy cấp, tại hạ chỉ mong tự vệ lấy mình nên đã lỡ tay làm hư mất cặp mắt của Tả sư huynh. Trong lòng thật hối hận suốt đời.

Dưới đài liền có người lớn tiếng đỡ lời:

- Dao kiếm không mất thì những cuộc tử võ chẳng thể nào giữ cho khỏi chuyện tổn thương.

Một người khác cũng theo hùa:

- Tiên sinh không chém giết tàn nhẫn đã tỏ ra là một bậc đại nhân đại nghĩa, chẳng có điều chi đáng trách.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tại hạ không dám.

Lão vẫn chấp tay đứng thân mặt ra có ý không muốn xuống đài.

Dưới đài lại có tiếng la:

- Còn ai muốn làm chương môn Ngũ nhạc phái thì lên đài mà trở tài đi!

Mấy trăm người đồng thanh lớn tiếng:

- Mời Nhạc tiên sinh giữ chức chương môn Ngũ nhạc phái.

- Ngoài Nhạc tiên sinh không còn ai xứng đáng hơn.

Nhạc Bất Quân chờ cho tiếng ồn ào lắng dịu rồi mới cất cao giọng tuyên bố:

- Các vị đã có lòng quá yêu mà cất nhắc cho, tại hạ đâu dám chối từ. Nhưng Ngũ nhạc phái nay mới thành lập nhiều việc cần phải làm ngay mà tại hạ lại ít tài kém sức, vậy xin giữ chức tổng lãnh. Còn việc Hành Sơn xin Mạc Đại tiên sinh tiếp tục chủ trương cho. Công việc Hằng Sơn vẫn do Lệnh Hồ hiền đệ trông coi. Hai vị đạo trưởng Ngọc Khánh Tử, Ngọc Âm Tử cùng nhau gánh vác công việc Thái Sơn. Tả sư huynh hư mất vậy công việc Tung Sơn sẽ tính sau.

Nhạc Bất Quân đưa mắt nhìn lướt về phía quần đệ tử phái Tung Sơn trầm ngâm một chút rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Theo thiên kiến của tại hạ thì xin mời Hàn Thiên Bằng sư huynh hiệp lực với Tả sư huynh để xử trí công việc thường vụ.

Lão họ Hàn từ hồi nào vẫn ra mặt bài xích Nhạc Bất Quân bây giờ nghe Nhạc tiên sinh nói vậy không khỏi ngạc nhiên ấp úng:

- Cái đó! Cái đó...

Bọn đệ tử phái Tung Sơn cùng quần hùng cũng lộ vẻ bất ngờ, vì lẽ lão già họ Hàn này đã chỉ trích, diễu cợt Nhạc Bất Quân bằng một thái độ rất vô lễ mà họ Nhạc không kể gì đến mối hiềm khích lúc trước chỉ định cho lão chủ trương mọi việc phái Tung Sơn.

Nguyên bọn đồ đệ phái Tung Sơn từ lúc thấy Tả Lãnh Thiên bị Nhạc Bất Quân đâm mù mắt, ôm mối hận vô biên. Nhiều người chỉ chờ cơ hội để gây sự nhưng bây giờ chúng thấy Nhạc Bất Quân lại vui vẻ chỉ định Hàn Thiên Bằng đứng ra phụ trách công việc bản phái liền cho là tiên sinh có dạ công tâm nên cũng dẹp bớt lòng hận thù.

Nhạc Bất Quân nói tiếp:

- Nếu hết thấy mọi người trong Ngũ nhạc phái chúng ta mà không một lòng một dạ thì việc hợp phái này chỉ là hữu danh vô thực. Tại hạ kỳ vọng ở nơi các vị đồng môn từ nay trở đi dẹp lòng đố kỵ, coi nhau như tình huynh đệ một nhà.

??

Thôi! Xung nhi bất tất phải đa lễ.

Lệnh Hồ Xung co người lại, đồng thời sắc mặt lộ vẻ hoang mang.

Nhạc Bát Quân ra chiều giận dữ khẽ hừ một tiếng. Nhưng chỉ thoáng qua, lão đã trở lại thái độ niềm nở, rồi thở dài nói:

- Tiểu sư muội của Xung nhi vẫn chứng nào tật ấy, hạ thủ không biết đo lường nặng nhẹ. May ở chỗ không vào yếu huyệt.

Dứt lời lão từ từ cất bước. Cách đó chừng mấy chục thước đã có mấy trăm người đứng đón cùng bu quanh lấy lão cùng đi xuống núi.

Con người lên lãnh chức chương môn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên danh vọng cùng thanh thế nổi bật lên sáng chói. Trong võ lâm thiếu chi người cầu cạnh, trên chốn giang hồ thiếu chi kẻ hoan hô tâng bốc.

Lệnh Hồ Xung nhìn theo bóng sau lưng của sư phụ chìm đắm trong ánh hoàng hôn cùng mọi người ào ạt xuống núi.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của một phụ nữ cất lên:

- Ngụy quân tử!

Tuy Lệnh Hồ Xung không nghe rõ mấy tiếng này của người nữ đệ tử nào ở phái Hằng Sơn đã thốt ra nhưng nó đánh trúng vào trái tim chàng. Ngoài ba chữ "Ngụy quân tử" tưởng không còn chữ nào diễn tả được ý niệm đặc biệt trong lòng chàng lúc này đối với một vị sư phụ mà xưa nay chàng vẫn đem lòng kính yêu tha thiết. Sở dĩ tâm trạng chàng đột nhiên biến đổi là vì cái mặt nạ của con người mà chàng vẫn ngưỡng mộ như thần thánh đột nhiên rớt xuống, để lộ chân tướng hung ác nham hiểm khôn lường.

Bức màn đêm buông xuống rất mau. Chiều trời mỗi lúc một tối sẫm lại. Quân hùng kéo xuống núi hết rồi. Trên Phong thiên đài chỉ còn môn hạ phái Hằng Sơn ngồi lại. Ngoài ra không có một người nào ở phái khác.

Nghi Hòa cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Chúng ta cũng xuống núi hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không cần chúng ta nghỉ ngay tại đây được chăng?

Sở dĩ chàng không muốn xuống núi là vì chàng thấy mình xa cách được Nhạc Bát Quân chừng nào hay chừng ấy. Nếu xuống Tung Sơn bản viện lại phải gặp lão.

Lệnh Hồ Xung vừa dứt lời thì quân nữ đệ tử đồng thanh hưởng ứng vì họ cũng muốn vậy.

Hồi tưởng lại bữa trước ở thành Phúc Châu được tin sư phụ là Định Nhân sư thái mắc nạn, đến phái Hoa Sơn cầu cứu, nhưng Nhạc Bát Quân chẳng nghĩ tình đồng khí liên chi giữa Ngũ nhạc kiếm phái mà ra tay cứu phó. Lão đã cự tuyệt thẳng thừng chẳng nề nang gì. Do đó mà quân đệ tử phái Hằng Sơn chẳng lúc nào không nghĩ tới mối hận này.

Hiện giờ chương môn phái Hằng Sơn là Lệnh Hồ Xung lại bị Nhạc Linh San gây thành trọng thương thì thù xưa chưa trả, hận mới chồng lên ai mà không căm tức?

Hơn nữa Nhạc Bất Quần đoạt chức chủ võ môn Ngũ nhạc phái bằng mưu mô xảo trá khiến mọi người càng không phục. Họ nghỉ lại trên đài cho khỏi vướng tai gai mắt.

Nghi Thanh nói:

- Lệnh Hồ sư huynh không nên cử động nhiều, ở lại đây tĩnh dưỡng là phải. Nhưng còn vị đại ca này...

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung bật cười nói ngay:

- Vị này không phải là đại ca đâu mà chính là Nhậm đại tiểu thư đó.

Doanh Doanh tay vẫn nâng đỡ Lệnh Hồ Xung bây giờ đột nhiên bị chàng nói huých toẹt lai lịch mình ra nàng không khỏi bẽn lẽn liền buông tay đứng phắt dậy, suýt nữa khiến cho chàng phải ngã ngửa. May ở chỗ có Nghi Lâm đứng chạnh vội đưa tay ra đón lấy chàng, đồng thời la lên:

- Hãy coi chừng.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng mọi người đều đã hiểu mối tình duyên ái cực kỳ khăng khít giữa Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung. Một đằng thì nàng muốn cứu chàng mà đến thẳng chùa Thiếu Lâm để xin thay mạng, một đằng chàng muốn giải cứu tai ách cho tình nhân đã thống lĩnh mấy ngàn hào khách giang hồ đến tấn công chùa Thiếu Lâm để giải vây. Những vụ này làm chấn động võ lâm bạn hữu giang hồ chẳng một ai không biết.

Bây giờ mọi người bỗng nhiên nghe nói một đại hán râu ria xồm xoàm đứng trước mặt là Nhậm đại tiểu thư dung nhan khuynh quốc thì ai mà chẳng ngạc nhiên. Nhiều người bật tiếng la kinh ngạc:

- úi chà! Nếu vậy thì thật là kỳ!

Quần đệ tử phái Hằng Sơn xưa nay ít qua lại giang hồ nên chẳng ân oán gì với Triều Dương thần giáo, huống chi trong lòng mọi người vẫn mặc nhiên thừa nhận Nhậm đại tiểu thư sẽ là phu nhân của chủ võ môn phái mình nên câu chuyện đi đến chỗ thân mật một cách rất mau chóng.

Mọi người liền lấy lương khô và nước uống mang theo bày ra ăn uống vui vẻ rồi yên lặng nghỉ ngơi ngay cạnh phong thiền đài.

Lệnh Hồ Xung vì bị trọng thương nên tinh thần và thể lực đều bị kiệt quệ, mệt nên chàng thêm thiếp ngủ ngay.

Vào khoảng nửa đêm bỗng có thanh âm của một phụ nữ cất lên hỏi:

- Ai đó?

Lệnh Hồ Xung tuy thương thế trầm trọng, song nội lực thâm hậu chàng tỉnh ngay và nghe rõ là thanh âm đệ tử bản phái đang đi tuần tiểu quát hỏi người lạ mặt.

Kế đó có tiếng người đáp:

- Tại hạ là đệ tử của Nhạc tiên sinh và cũng là đồng môn trong Ngũ nhạc phái đây mà!

Lệnh Hồ Xung cũng nhận ra được đó là thanh âm của Lâm Bình Chi.

Đệ tử phái Hằng Sơn lại hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt, các hạ tới đây có việc gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tại hạ ước hẹn với người ta đêm nay gặp nhau trên Phong thiên đài, không ngờ các vị sư tử đều nghỉ tại đây. Vậy tiểu đệ xin tha lỗi.

Gã nói bằng một giọng rất lễ độ.

Giữa lúc ấy, thanh âm khàn khàn của một lão già từ phía tây đáp vọng lại:

- Gã tiểu tử họ Lâm kia! Phải chăng người đã đưa bọn đồng môn của Ngũ nhạc phái tới đây bố trí mai phục từ trước để hãm dọa lão đạo cùng ý vào số đông để thủ thắng?

Lệnh Hồ Xung nghe rõ đó chính là thanh âm của Tùng Phong quán chủ Dư Thượng Hải, chủ môn phái Thanh Thành thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lâm sư đệ vốn có mối đại thù với Dư quán chủ. Bữa nay hai bên hẹn hò tới đây chắc là để thanh toán món nợ máu ngày trước?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Ta không biết trước là các vị sư tử của ta ở phái Hằng Sơn hiện nghỉ tại đây. Vậy bây giờ người cùng ta đi kiếm nơi khác để khỏi làm mất giấc ngủ của người ta.

Dư Thượng Hải cười ha hả nói:

- Chà chà! Đẳng nào thì người cũng quậy phá giấc ngủ người ta rồi còn giả tảng lên mặt lịch sự làm chi nữa? Thật là cha vợ thế nào chàng rể cũng rúa. Người có chuyện gì nói huych toẹt ra đi cho xong việc để mọi người được ngủ yên giấc khỏi phải băn khoăn.

Lâm Bình Chi cất giọng khinh khỉnh hỏi:

- Người muốn ngủ yên không? Cái đời của người đừng hòng có lúc nào được yên ổn nữa. Người huy động môn đồ phái Thanh Thành đến núi Tung Sơn này tất cả 24 tên kể cả người nữa. Ta đã hẹn cho bọn người phải đến hết đây để gặp nhau mà sao bây giờ lại chỉ có ba tên vác mặt tới?

Dư Thượng Hải ngửa mặt lên trời cười ha hả một hồi rồi lớn tiếng:

- Người là cái thá gì mà yêu sách điều nọ điều kia? Vì ta nề mặt cha vợ người mới nhậm chức chủ môn Ngũ nhạc phái nên tới đây để xem người nói chuyện gì? Nếu trong lòng người có hơi tức tối thì phun ra lẹ đi, bằng muốn đánh nhau thì lấy kiếm ra. Ta đang muốn coi môn Tịch tà kiếm phổ của họ Lâm nhà người đã cao thâm đến trình độ nào?

Lệnh Hồ Xung gắng gượng ngồi dậy. Tâm mắt chàng nhìn rõ Lâm Bình Chi đứng đối diện với Dư Thượng Hải nhưng hai bên còn cách nhau chừng ba trượng.